

Поработете на кое да е място дори за кратко време и ви гарантирам, че ще бъдете изложени на клюки. Колегите говорят един за друг - много често. Голямо национално проучване установява, че 64% от американците твърдят, че клюкарстват на работното си място "от време на време", докато повече от 20% признават, че са "чести участници" в работни клюки.

Дали това би трябвало да притеснява християни-

кателни, е, че те по естеството си са сериозен грях - ние често клюкарстваме, за да "нокаутираме" някого с няколко "удара под кръста" и така да изглеждаме и да се чувстваме по-висши в сравнение с него. Опитваме се да подобрим имиджа си за сметка на нечий друг. И в много случаи дори създаваме телно не си даваме сметка, че това е причината да се заплитаме в клюки. Но помислете си. Нима това не е една от основ-

нето е грях (Римляни 1:29, 2 Коринтяни 12:20). Този, който клюкарства, "издава тайна" (Притчи 11:13, 20:19), "разделя близки приятели" (Притчи 16:28) и винаги "говори неща, които не трябва" (1 Тимотей 5:13).

Тъй като наистина имаме отговорността да избягваме клюкарстването, какво трябва да направим на едно работно място, което е просмукано от него? Има ли някакъв начин, по който можем да го по-

вие като по спирала. Другите участници в разговора считат за безопасно да се съгласят (и за несигурно да не се съгласят) с изказаното мнение и това оставя отворена врата към мишената на клюкарстването. Обаче - и тук започва вашата роля - ако първата реакция спрямо негативната забележка е предизвикателство към нея (т. е. ако някой незабавно изрази несъгласие или постави под въпрос оценката преди някой друг

нката на само една личност. Това е значително по-малко рисковано, особено на работното място.

Тази информация е ценна, особено за християните, защото показва как можем в известен смисъл да управляваме клюките на работното си място. Всеки път, когато те се появят, можем незабавно, но тактично, да им се противопоставим. Трябва да сме подготвени да отговорим с противоположно мнение или да из-

ТЪЛПЯТ СЕ ДА ЧУЯТ ПАПАТА

Папа Бенедикт XVI е в списъка на сп. "Тайм" на стоте най-влиятелни личности за 2006 г. В статията за него, озаглавена "Новият понтиф намира своя облик", пише: "Той не беше наречен Йоан Павел Подходящият. И това беше предизвикателството за папа Бенедикт XVI през първата година на понтификата му: как да заеме мястото на последния папа, който пък зае мястото на рибаря Петър. Първата енциклика на Бенедикт, излязла в деня на Рождество Христово през 2005 г., изненада някои. Тя започва с мисли върху... любовта. С първите си думи той цитира апостол Йоан: "Бог е любов и който пребъдва в любовта, пребъдва в Бога, и Бог пребъдва в него." С освободеност и яснота той пише: "Да бъдеш християнин не е резултат от етичен избор или възвишена идея, но среща със събитие, личност, която дава на живота нов хоризонт и съдбоносна, решаваща посока." Трябва да обичаш ближния си като себе си, казва той. Любовта носи милосърдие. Как да се живее? - погледнете добрия самарянин. Погледнете свети Мартин от Турс, който дава мантията си на просяка.

Това ли е ротвайлерът на Бога? Онзи, който налагаше спазването на разпоредбите на Йоан Павел? Човекът, който, без да се церемони, каза миналата година на кардиналите, че трябва да очистят оборите от "нечистотията", която е влязла в църквата? Според онези, които са следили живота на Йозеф Ратцингер - сега папа Бенедикт - това е истинското му аз: учител, философ, потънал в размисъл над най-дълбоките знания. Бенедикт не притежава лекотата на справяне с публиката и харизмата на младия Йоан Павел. Но на ежеседмичните си аудиенции, на 79-годишна възраст, привлича по-големи тълпи, и, както Джон Алън от американския *National Catholic Reporter* отбелязва, хората идваха да "видят" Йоан Павел, сега идват да "чуят" Бенедикт.

В края на май папата направи четиридневна визита в родината на своя предшественик папа Йоан Павел II. На площада в Краков го посрещнаха над 600 000 души, а 900 000 се събраха на празнична меса. Посещението му в Аушвиц бе оценено от директора на музея в бившия концентрационен лагер като "различно" и "едно от най-значимите" посещения на това място.

По призив на папата на 3 юни на площада "Свети Петър" в Рим се срещнаха представители на 123 религиозни движения и асоциации. Според наблюдателите участниците и зрителите са били около 350 000 души. ХМ

НАУКАТА ЗА КЛЮКАТА

те? Възложена ли ни е отговорността да избягваме или дори да възпираме подобно поведение? Какво можем да направим, когато тази отровна клюкарска мрежа излезе извън контрол и изобщо можем ли да направим нещо?

За да отговорим на тези въпроси, нека започнем с основното разбиране за клюката. Това е просто дискредитиращ разговор за лице, което не присъства в дадения момент. Защо се впускаме в такива "дискредитиращи разговори"? Всъщност - по много причини. Например за да потърсим отмъщение по отношение на някого. Можем да се чувстваме онеправдани и, вместо директно да се конфронтираме с него, избираме да го злепоставим и да разпространим слухове зад гърба му.

Второ, клюката свързва хората, които се занимават с нея. Разговорът за общ враг или проблемни сближава.

Третата причина, поради която хората намират клюките на работното място за особено привле-

ните причини, поради които например долнопробни телевизионни ток-шоути привличат толкова много зрители? Нима зрителите не се чудят на отклоненията или абсурдността на гостите в шоуто, за да може след това някак си да придобият по-добро самочувствие, защото никога не биха паднали толкова ниско? Нима тези шоути не подхранват собствения ни имидж чрез опетняване живота и постъпките на останалите? Клюките на работното място съществуват до голяма степен поради същите причини. Основанието да критикуваме гардероба на някой колега може да е желанието да подчертаем собствения си стил.

Тогава е ясно, че клюката не е нещо, в което ние, християните, трябва да се включваме, защото, когато го правим, трупаме точки на сметката на греха - клевета и гордост в един кратък разговор. И вероятно малко отмъщение и завист, хвърлени с добра мярка. Още повече - Писанието говори категорично и недвусмислено по въпроса: клюкарства-

тушим?

Социолози, психолози и антрополози са провели солиден брой изследвания над това явление. Те са изследвали всичко - от това, какво е клюката и защо съществува, до това, каква роля играе тя в обществото. Но което е най-важно за настоящите ни цели, съществуват множество изследвания, разкриващи как се развива клюкарският разговор и как участниците в него могат ефективно да го прекратят.

Анализирайки структурата на клюкарстването, изследователите от Университета в Индиана, във вероятно най-голямото емпирично изследване от този вид, открили, че когато някой от участващите в разговора изрази негативен мнение за не присъстваща на даденото място личност (т. е. когато клюкарстването започне за пръв път), първата реакция от страна на член на групата често определя дали то ще продължи. Ако първата реакция на негативното изявление го подкрепя, тогава клюкарстването е склонно да се раз-

да я подкрепи), тогава е много по-малко вероятно разговорът да се превърне в празник на клюката. Често първоначалният говорител реагира на това, като смекчава или дори оттегля мнението си и разговорът има възможност да тръгне в каквато и да е друга посока. Участниците в него се чувстват свободни да се съгласят или не с първата оценка, защото знаят, че няма да защитават позицията си сами.

Заслужава си да отбележим също откритието на изследователите, че ако първият негативен коментар се повтори незабавно от друг участник в разговора, е много трудно за някой друг да оспори негативната оценка, опитвайки се да поправи на клюкарстването. Това е така, защото съгласи ли се веднъж някой с първия говорител, този, който би искал да оспори, има срещу себе си вече двама души, а може би и цялата група. Обратно, ако някой вземе отношение преди негативната оценка да бъде повторена, се изправя срещу оце-

разим съмнение относно казаното преди коментарът да бъде потвърден по някакъв начин. А в случаи, когато наистина сме съгласни с негативната оценка, вместо да се присъединим към разговора или да останем мълчаливи, можем да потърсим начин да го обърнем в различна посока. С други думи, когато сте съгласни с клюкара, не потвърждавайте, нито отричайте негативното мнение, а тактично променете темата.

Без съмнение ще имате множество възможности да изпробвате тази техника, така че експериментирайте! Научете се как да потушавате клюките дипломатично веднага щом се появят. Превърнете ли това в свой навик, ще откриете, че не само участвате в по-малко клюкарстване в службата си, но също ще намалите и конфликтите между и с колегите си.

Майкъл Зигарели,
гекан на *Regent University School of Business*
Из книгата
"Christianity 9 to 5: Living Your Faith at Work"

КОЛЕКТИВНАТА ЧОВЕШКА ПАМЕТ...

Продължава от стр. 4
Само в преданията на руските татари не е посочен изходен материал за създаването на човека, а според индонезийските то-раджки от о. Целебес за материал е използван камък. В 9 легенди (36%) намираме творещият бог да е предприел действия за оживотворяване на глинена и пръстена човешка фигура, изразяващи се в:
- плуене според племето богобо от о. Минданао, Филипините;
- духане според аборигените в Източна Австралия, индианците от племето пима в Аризона и от племето начес в Луизиана, САЩ;

- вдъхване на живот според черемисите в Русия, полинезийците от о. Нухуроа, ескимосите в Аляска, САЩ и индианците от Перу.
Твърдението, че първо е създаден мъжът, а след това жената, се установява в 8 от легендите (32%).
По-голямата част от преданията (16 или 64%) разказват, че жената е създадена също като мъжа от глина или пръст. Забележителното е, че в легендите на 4 езически народа (16%), живущи на хиляди километри един от друг, се твърди, че жената е създадена от реброто на мъжа. Но за татари пръстът мъжкото ребро се е превърнало в жена от докосването на дявола.

Изложените факти от сравнителната етнография възпроизвеждат повече или по-малко точно библейския доклад за създаването на човека. Ако се прибави към това и запозителното се от цели народи едемско цифрово обозначение на дните на седмицата, може да се твърди с основание, че паметта на човечеството като цяло е съхранила библейската истина за божественото сътворение на земята и първите хора, независимо от самата Библия и религиозната принадлежност. Колективната човешка памет свидетелства убедително за общия произход на всички племена, народи и раси.

ДА ПРЕЖИВЕЕШ СВОЯ КАРМИЛ

Продължава от стр. 5
Какви закони мислиш, че трябва да следва човек, за да преживее своя Кармил?
Това, което е необходимо в живота, са... "двете Т" - теория и технология. Извлякох ги като понятия от работата си над доктората. Трябва да имаш теория, която да обяснява процесите, които се случват, и която да предлага предположения какво би станало, ако се промени някой фактор. Но освен това е нужна технология - начин, по който да осъществиш тези промени. Мисля, че така е и в духовния живот.

Какво е чувството да си победител след една дълга и тежка борба със себе си и с обстоятелствата около себе си?
Беше особено - сякаш бях извън обикновения живот. Чувствах се като човек, който не е един от "нормалните" хора.
Какво послание би отправил към читателите на "Християнска мисъл" на базата на опита си до момента?
След случилото се си мислех, че вече нямам право да се съмнявам, че Бог има своето време и начин да си намесва винаги с оглед на най-доброто за нас. Наскоро обаче вече ми се

наложи да си го напомня... Затова и пожеланието ми е, когато дойдат моменти, които трябва да преминам само "на вяра", да не се поддавам на страх и недоверие. Бог обича да побеждава, пък било то и във времето на новата земя, когато всичко ще си дойде на мястото.
Благодаря ти, не ми остава нищо друго освен да ти честита стъпването на бреговете на свободата и да ти пожелавам да я употребиш мъдро. Нека Божиите благословения бъдат с теб - и успех!
Разговора води Людмила Младенова